

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. П., 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., V ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С. ЦВ. КРЪСТЕВА

Членове: РЕНИ В. Г.
ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА

като разгледа докладваното от С. ЦВ. КРЪСТЕВА Въззивно гражданско дело № 20244400500001 по описа за 2024 година

ПРОИЗВОДСТВО по чл.258 и сл. от ГПК.

Въззивното гражданско производство пред Окръжен съд- гр.П. е образувано на основание въззивна жалба от И. Р. Б. с ЕГН***** срещу Решение № 1657/ 24. 11. 2023 г. по гр. д. № 2679/ 2023 г. по описа на РС- П..

Въззивният жалбоподател твърди, че решението е незаконосъобразно, необосновано и неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. С въззивната жалба е отправено искане за отмяна на решението на районния съд като неправилно и незаконосъобразно и да бъде уважен предявеният иск с правно основание чл. 127, ал.2 ЗЗД вр. чл. 32, ал.2 СК.

Въззиваемата страна Г. Г. Г. с ЕГН***** не е изразила становище по въззивната жалба.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД, като извърши проверка по допустимостта на въззивната жалба съгласно чл.267, ал.1 от ГПК при съответно прилагане на чл.262 от ГПК, установи следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, от надлежна страна, която има правен интерес да обжалва решението, поради което е **ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА** и следва да бъде разгледана по същество.

ВЪЗЗИВНАТА ЖАЛБА Е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С обжалваното решение районният съд е отхвърлил като неоснователен и недоказан предявеният от И. Р. Б. с ЕГН***** срещу Г. Г. Г. с ЕГН***** иск с правно основание чл. 127, ал.2 ЗЗД вр. чл. 32, ал.2 СК за заплащане от ответницата на ищеца сумата от 5003,19 лв., представляваща сбор от дължимата от ответницата 1/ 2 идеална част от поети от страните задължения по сключен от ищеца по време на брака им договор за кредит за текущо потребление № 0***/ 01. 11. 2021 г. в размер на 150 000 лв. с „***“ АД и договор за кредит за текущо потребление № ***/ 10. 06. 2022 г. в размер на 39 710, 00 лв. с „***“ ЕАД, разходвани за нуждите на семейството, изпълнени от ищеца след фактическата му раздяла с ответницата и след прекратяването на брака с развод в повече от припадащата му се част чрез плащане на погасителните вноски в периода от 05. 01. 2023 г. до 09. 05. 2023 г., ведно със законната лихва върху сумата считано от датата на предявяване на иска в съда – 15. 05. 2023 г. до окончателното изплащане на задължението.

С решението И. Б. е осъден на основание чл. 78, ал. 3 ГПК да заплати на Г. Г. Г. направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв.

В мотивите на обжалваното решение първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства е приел за установено, че съпрузите са били във фактическа раздяла от месец декември 2022 г. и преди този период изплатените суми по двата договора за потребителски кредит са изплащане от ищеца с общи средства, тъй като същите са били в брак и съобразно разпоредбата на чл. 21, ал.3 СК. Съдът не е възприел твърденията на ответницата за фактическа раздяла на съпрузите от месец април до месец септември 2022 г., тъй като от доказателствата по делото се установява, че в този период съпрузите са ходили съвместно на почивка, поддържали са контакт, ходили са на екскурзия до В., т.е. налице са духовна, фактическа и икономическа връзка между съпрузите независимо от местоживеенето им в различни градове, което не може да се определи като фактическа раздяла. За периода от месец октомври 2021 г. до месец декември 2022 г. районният съд е установил въз основа на представени по делото платежни документи, че от предоставените парични суми по договорите за кредит са заплащани битови разходи на семейството, плащани са суми за лични нужди на всеки един от съпрузите за облекло, козметика, лекарства и др.; използвани са средства за почивки в Т. и екскурзия във В., което страните не отричат.

Районният съд подробно е анализирал нормативната уредба и съдебната практика относно процесния случай, като е прието, че съпрузите съгласно чл. 32, ал.2 СК отговарят солидарно за задълженията поети от двамата или от единия от тях за задоволяване на нужди на семейството. Съобразена е разпоредбата на чл. 127 ЗЗД за равна задълженост на солидарните длъжници и възможността съгласно чл. 127, ал.1 ЗЗД за предявяване на регресен иск от солидарен длъжник изпълнил повече от своята част. В мотивите на решението е цитирана съдебна практика на ВКС затова, че следва да се съпостави размерът на извършеното плащане към момента на възникване на задължението, а не да се извърши съпоставка с размера на дълга към момента на възникване на задължението или към

момента на разглеждането на делото. Въз основа на определените критерии първоинстанционният съд е приел, че задължението на ищеца по договора от 01.11. 2021 г. е в размер на 51 148, 83 лв., което е 1/ 2 идеална част остатъка по задължението (като са приспаднати платени разходи в размер на 41 492, 65 лв. несвързани със семейството) и остатъка по задължение в размер на 19 208, 66 лв. по договора за кредит от 10. 06. 2022 г., което 1 / 2 идеална част. С оглед на тези обстоятелства съдът е приел, че претендираната сума от 5003, 19 лв. изплатена от ищеца за погасяване на задължения по двата договора за потребителски кредит не надвишава задължението на ищеца по тях, поради което предявеният иск е неоснователен и недоказан.

Въззивният съд счита, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

С исковата молба ищецът е посочил, че е сключил договор за потребителски кредит на 01. 11. 2021 г. с *** АД, като по този договор за процесния период от 05. 01. 2023 г. до 05. 05. 2023 г. е изплатена сумата от 1579 , 26 лв. лихви и главница в размер на 2622, 84 лв., общо е погасен част от кредит в размер на 4202, 10 лв. Твърди се в исковата молба, че с част от тази сума в размер на **3025, 51 лв.** са погасени задължения по част от кредита, с който са плащани разходи на семейството на страните преди развода и фактическата раздяла.

Ищецът е посочил в исковата молба, че на 10. 06. 2022 г. е изтеглил втори кредит с „***“ЕАД, която понастоящем е част от *** АД, като за периода от 20. 01. 2023 г. до 09. 05. 2023 г. са погасени лихви в размер на 623, 05 лв. и главница в размер на 6357, 83 лв., общо е погасено задължение в размер на **6980, 88 лв.** За този кредит се твърди, че изцяло е използван за нужди на семейството на страните преди развода.

Ищецът твърди, че сумата, с която е погасил с лични средства част от двата кредита за периода от 05. 01. 2023 г. е общо в размер на 1006, 39 лв., съответно на основание чл. 127, ал.2 ЗЗД вр. чл. 32, ал.2 СК $\frac{1}{2}$ идеална част на ответницата е в размер на 5003, 19 лв., като това е цената на исковата претенция.

По делото е установено безспорно, че ищецът е изтеглил по време на брака на страните два потребителски кредита на 01.11. 2021 г. с *** АД в размер на 150 000 лв. и на 10. 06. 2022 г. с „***“ ЕАД за сумата от 39 710 лв.

По делото е установено безспорно, че съпрузите са били в режим на общност по смисъла на СК в периода от сключване на гражданския брак на 10. 01. 2021 г. до 29. 07. 2022 г., когато имуществените отношения са променени в режим на разделност по смисъла на чл. 33 СК.

СПОРЕН е въпросът дължи ли ответницата на ищеца процесната сума от 5003, 19 лв. на основание чл. 32, ал.2 и чл. 36, ал.2 СК вр. чл. 127, ал.2 ЗЗД.

Съдът приема въз основа на събраните по делото писмени доказателства, че съпрузите са били във фактическа раздяла след месец декември 2022 г. Това обстоятелство се установява от представените платежни документи, от които става ясно, че сумите по кредитите основно са употребявани за задоволяване на семейните нужди от битов характер, както за лични ежедневни нужди на съпрузите от облекло, козметика, лекарства, за почивка в Т. и екскурзия във В. през 2022 г. преди фактическата раздяла през месец декември 2022 г. Във връзка с това въззивният съд счита, че фактическата раздяла не е настъпила през месец април 2022 г., както се твърди от ответницата и майка ѝ разпитана като свидетел в първоинстанционното производство, тъй като и след това съпрузите са поддържали контакти, ходили са на почивка в Т. и на екскурзия във В., налице са духовни и икономически отношения, които са различни от понятието „фактическа раздяла“ в съдебната практика. По тези причини съдът приема, че и за периода от месец април до месец декември 2022 г. съпрузите не са били във фактическа раздяла и използваните от договорите за кредит парични суми са били за задоволяване на нуждите на семейството.

Съдът приема, че съгласно чл. 21, ал.3 СК изплатеното по кредита по време на брака е извършено с общи средства, а след този момент погасяването е извършено с лични средства на ищеца с оглед доказателствата, че същият е погасявал задължението по двата кредита.

По делото (лист 21) е представено удостоверение изх. № 157 – 44/ 12. 05. 2023 г., издадено на ищеца от *** АД, от което е видно, че за периода от 05. 01. 2023 г. до 05. 05. 2023 г. са изплатени общо 4202, 10 лв. за погасяване на кредита лихви и главница съгласно погасителния план по договора за кредит.

По делото е представена банкова референция изх. № 150 – 154/ 11. 05. 2023 г. от *** АД, от която е видно, че за периода януари – април включително 2023 г. е изплащан потребителски кредит общо в размер на 1680 лв. главница и лихви и на 09. 05. 2023 г. е изплатена сумата от 5300 лв. за частично погасяване на задължения по същия договор за кредит. Общата сума изплатена за погасяване на задълженията по този договор е 6980, 88 лв.

Съдът приема за установено, че посочените в удостоверението и референцията от банките суми са изплатени за погасяване на кредитите от ищеца И. Б., тъй като липсват доказателства плащания да са извършвани от страна на ответницата, а и същата не твърди това, още повече, че страните в процесния период са били разведени, а договорите за потребителски кредити са сключени от ищеца като кредитополучател.

По делото не са налице данни към месец декември 2022 г. да не са усвоени сумите по двата кредита, за да се приеме, че част от сумите по кредитите са използвани след месец декември 2022 г. само за ищеца. Едновременно с това по делото се установява, че в процесния период от 05. 01. 2023 г. до 09. 05. 2023 г. ищецът е изплащал суми по двата кредита за усвоени изцяло парични суми по кредитите преди месец декември 2022 г., т.е. преди фактическата раздяла. Следователно сумите по кредитите са усвоени преди месец декември 2022 г. за задоволяване нуждите на семейството и съпрузите по време на брака, а изплащането за процесния период на кредитите е извършвано с лични средства на ищеца общо в размер на

11182, 98 лв., от които същият претендира за 1/2 идеална част от изплатената от него сума от 10006, 39 лв., съответно в размер на 5003, 19 лв.

С оглед разпоредбите на чл. 127, ал.2 ЗЗД и чл. 32, ал.2 и чл. 36, ал.2 СК съдът приема, че за процесния период ищецът е изплатил сумата от 10006, 39 лв. (главница и лихви) за погасяване на задължения по двата кредита съобразно погасителния план на всеки един от тях, като е изплащал всяка една от погасителните вноски на 100%, при условие, че съгласно чл. 32, ал.2 и чл. 36, ал.2 СК и чл. 127, ал.2 ЗЗД неговото задължение е 50 % предвид на това, че съпрузите са с равни права и че сумите по кредитите са ползвани за нуждите на семейството, с изключение на сумата от 41 495, 62 лева, която е използвана за лични нужди на ищеца. Това обстоятелство се твърди и признава от същия и по тази причина ищецът не претендира за цялата сума от 11182, 98 лв. за погасяване на кредитите в процесния период, а само за сумата от 10006, 39 лв. съобразно усвоената част от кредитите за нуждите на семейството.

Въззивният съд не възприема становището на първоинстанционният съд, че сумата от 10 006, 39 лв. не надвишава остатъка по задълженията на ищеца по двата договора за потребителски кредит и по тази причина искът следва да бъде отхвърлен. В случая следвайки цитираната съдебна практика от районния съд в обжалваното решение за съпоставка между размера на извършеното плащане и този на дълга към момента на погасяването следва да се преценява това съотношение не между извършеното плащане сумарно и съответно на остатъка сумарно за всяка една от страните, а извършеното плащане на всяка погасителна вноска спрямо размера на дълга по всяка погасителна вноска съобразно погасителния план на съответния договор за потребителски кредит. От доказателствата по делото се установява, че сумите, които са изплащани за погасяване на кредитите от ищеца са изплащани изцяло по съответната погасителна вноска, която е била изискуема, а би следвало да се изплаща от ищеца само 50% от всяка погасителна вноска за процесния период и по двата кредита. Това е така, тъй като кредитът не се погасява еднократно с едно плащане, за да се съобразява сумарно остатъкът по съответното задължение, а кредитът се погасява ежемесечно съобразно погасителен план и погасителни вноски с определен падеж, на който тези вноски са изискуеми и следва да бъдат заплатени. В този смисъл изплатената сума от ищеца е надвишила неговото задължение съгласно чл. 32, ал.2 и чл. 36, ал.2 СК и чл. 127, ал.2 ЗЗД с претендираната в настоящото производство сума от 5003, 19 лв., която е дължима от ответницата.

По изложените съображения въззивният съд счита, че обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон и следва да бъде отменено изцяло като незаконосъобразно, като следва ответницата да бъде осъдена да заплати на ищеца на основание чл. 32, ал.2 и чл. 36, ал.2 СК и чл. 127, ал.2 ЗЗД сумата от 5003, 19 лв. представляваща изплатена от ищеца сума за погасяване на задължения по договорите за кредит, дължима от ответницата, ведно със законовата лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба 15.05. 2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал.1 вр. чл. 80 ГПК (списъкът е на лист 274

от делото в районен съд) ответницата следва да заплати на ищеца направените по делото разноси в първата инстанция в размер на 219, 43 лв. за държавна такса при предявяване на иска и за пощенски разходи по приложени в ИМ доказателства.

С оглед изхода на делото в настоящата инстанция и на основание чл. 273 вр. чл. 78, ал.1 ГПК ответницата следва да заплати направените по делото разноси в размер на 106, 07 лв. заплатена държавна такса за въззивно обжалване.

По изложените съображения и на основание чл. 271 ал.1, пр.2 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло като неправилно и незаконосъобразно Решение № 1657/ 24. 11. 2023 г. по гр. д. № 2679/ 2023 г. по описа на РС- П., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА на основание чл. 32, ал.2 и чл. 36, ал.2 СК и чл. 127, ал.2 ЗЗД Г. Г. Г. с ЕГН***** с адрес с. ***, обл.П., ул.“****“№ *** **ДА ЗАПЛАТИ** на И. Р. Б. с ЕГН***** сумата от 5003, 19 лв., представляваща сбор от дължимата от ответницата Г. Г. Г. 1/ 2 идеална част от поети от страните задължения по сключен от ищеца по време на брака им договор за кредит за текущо потребление № 0***/ 01. 11. 2021 г. в размер на 150 000 лв. с „****“АД и договор за кредит за текущо потребление № ***/ 10. 06. 2022 г. в размер на 39 710, 00 лв. с „****“ЕАД, разходвани за нуждите на семейството, изпълнени от ищеца след фактическата му раздяла с ответницата и след прекратяването на брака с развод в повече от припадащата му се част чрез плащане на погасителните вноски в периода от 05. 01. 2023 г. до 09. 05. 2023 г., ведно със законната лихва върху сумата считано от датата на предявяване на иска в съда – 15. 05. 2023 г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.1 и чл. 80 ГПК Г. Г. Г. с ЕГН***** да за плати на И. Р. Б. с ЕГН***** направените по делото разноси в първоинстанционното производство по гр. д. № 2679/ 2023 г. по описа на РС- П. в размер на 219, 43 лв. за държавна такса при предявяване на иска и за пощенски разходи по приложени в ИМ доказателства.

ОСЪЖДА на основание чл. 273 вр. чл. 78, ал.1 и чл. 80 ГПК Г. Г. Г. с ЕГН***** да за плати на И. Р. Б. с ЕГН***** направените по делото разноси във въззивното производство в размер на 106, 07 лв. заплатена държавна такса за въззивно обжалване.

РЕШЕНИЕТО на основание чл. 280, ал.3, т.1, п р. 1 ГПК подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____